

[Finansministeren]

går over en årrække. Regeringen har derfor også sagt, at den vil følge udviklingen nøje for at tage skridt til at styrke den økonomiske politik, hvis det bliver nødvendigt.

Indkomstpoltikken er et helt nødvendigt middel, som man skal trække på, men det kan ikke – det kan jeg for så vidt godt være enig med hr. Wilhjelm om – isoleret anvendt løse uligevægtsproblemerne i dansk økonomi. Det kan imidlertid yde et bidrag. Der vil være behov for anvendelse af en kombination af mange økonomisk-politiske instrumenter i bestræbelserne på at forbedre betalingsbalancen og at nedbringe den alt for høje arbejdsløshed.

Lad mig til slut sige lidt om den samlede overenskomstløsnings forhold til statsfinanser. Jeg kan sige, at vi ikke påregner, at der vil blive tale om væsentlige nettoforskydninger i den budgetterede statsfinansielle stilling for 1979. De budgetteringsforudsætninger, der ligger til grund for finansloven af 1979 vedrørende pris- og lønudviklingen, svarer i det store og hele til den pris- og lønudvikling, der tegner sig i lyset af den samlede overenskomstløsning.

Arbejdsministeren (Auken):

I går eftermiddags fik jeg en opringning fra en af mine udenlandske kolleger, der spurgte om den situation, der var indtruffet på det danske arbejdsmarked. Jeg fortalte lidt om den samlede overenskomstløsning, regeringen har lagt frem for folketinget, og som vi behandler her i dag, og så spurgte han: hvordan er så denne løsning blevet modtaget? Jeg sagde, at jeg måtte konstatere, at stort set alle var imod løsningen – undtagen befolkningen.

Jeg tror nemlig, at der i den danske befolkning er en ganske bred forståelse for den afbalancering, der er indeholdt i den overenskomstløsning, som her er lagt frem, på samme måde som der i 1963 ved helhedsløsningen også var en bred forståelse i befolkningen for nødvendigheden af det indgreb, på trods af at hele den borgerlige opposition og oppositionen til venstre for socialdemokratiet klart tog afstand fra helhedsløsningen i 1963. Også dengang brugte man udtrykket »et LO-diktat«, og den borgerlige presse indeholdt på daværende tidspunkt en omdøvelse af daværende statsminister Jens Otto

Krag til LO-Krag. Der var ikke mere realitet i påstandene omkring et særligt LO-diktat vedrørende helhedsløsningen i 1963, end der er det vedrørende den samlede løsning, der her er blevet lagt frem.

Jeg vil gerne gøre nogle få bemærkninger om sigtet med løsningen på selve overenskomstområdet, og så vil jeg svare ganske kort på de spørgsmål, der er rejst under debatten.

Det første og afgørende ved løsningen er jo, at den truende storkonflikt undgås. Jeg vil gerne give den oplysning omkring de varslede strejker og lockouter på arbejdsmarkedet, at det er konstateret, at mere end 300.000 lønmodtagere ville blive omfattet af disse strejker og lockouter, nærmere bestemt 310.000. Det ville betyde, at stort set samtlige danske virksomheder ville blive lammet af en konflikt med uoverskuelige perspektiver for den samfundsøkonomiske udvikling. Derfor var det første og vigtigste princip at undgå en truende storkonflikt.

Det andet ved løsningen var at sikre, at der ikke skete noget indgreb i eksisterende overenskomstmekanismer, herunder selvfølgelig heller ikke i dyrtidsreguleringen.

Det tredje var at sikre de lavestlønnede, og det er jo sket gennem den beskedne forhøjelse af garantibetalingen pr. 1. marts med 1 kr. 20 øre og den pulje, såvel til de lavtlønnede som til opretning af særlige uligheder inden for LO-DA-området, der er afsat til fordeling i andet overenskomstår med en tilsvarende afsættelse for andre overenskomstområder

Det fjerde princip var, at de grupper, der ikke havde haft mulighed for at forhandle deres overenskomster færdig, fik de samme økonomiske rammer at arbejde inden for som dem, der nu ligger for LO-DA-området, med den væsentlige forskel – og det er det femte – at der bliver afsat et særligt beløb til opretning inden for den offentlige sektor. Det er vort indtryk, at ikke blot inden for den offentlige sektor – jævnfør de oplysninger, finansministeren gav – men også inden for den private sektor vil der være en real-lønssikring, i hvert fald for de lavtlønnede og laverelønnede på arbejdsmarkedet.

Det sjette princip var, at også andre grupper end lønmodtagere måtte omfattes af en samlet overenskomstløsning.